Ч. 261 (11.512). Львів, пятниця 23. листопада 1928. [illegible] Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: М. сячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Вибори до Каси Хорих у Львові.

Львів, 21. листопада 1928.

Переведені в минулу суботу й неділю вибори до львівської Каси Хорих, у яких виступали вперше з самостійною лістою українські обезпечені під проводом Українського Виборчого Комітету, зазначилися сильним упадком впливів ППС, що була досі в тій преважній установі всевладною. Не помогло пепеесам навіть те, що вони звязалися при виборах з сіоністами, „Бундом" і правицею поалей-сіону. Це перше, що кидається в очі кожному обсерваторові життя. До своєї поражки признаються і самі пепеесн („Дзеннік Людови" з 21. п. м.), стверджуючи, що вислід цих виборів означає поважне зменшення впливів дотеперішніх можновладців у Касі Хорих та уважаючи цей вислід за осторогу, котрої легковажити не вільно.

Друга справа, що впадає в очі, це надто малий відсоток голосуючих, бо на 54.000 управнених до голосування брало участь у виборах ледви 15.632 осіб (28 проц.). Чому абсентувалося аж 72 проц. управнених до голосування, важко сказати. Безперечно грала тут поважну ролю мала свідомість загалу обезпечених в Касі Хорих і нерозуміння чи радше недоцінювання ваги виборів до тієї важної соціяльної установи. Але не без значіння тут мабуть і та обставина, що деякі категорії обезпечених мусіли голосувати у своїх підприємствах, де були потворені окремі виборчі комісії, а це означало до певної міри контролю над політичним способом думання обезпечених в дотичному підприємстві. Не диво, що дехто з обезпечених (це відноситься головним чином до українських робітників по міських установах) волів лишитися дома, як наражуватися своїм можновладцям. На третю категорію тих, що абсентувалися, складаються, як і всюди, люди, які на всяку акцію дивляться коли не з легковаженням, то зі скептицизмом. Ця група була мабуть не менша, як перша.

Щож до виступу українських обезпечених з власною лістою, то слід признати, що українська ліста, не зважаючи на терор противників і кириню своїх, зібрала зовсім поважне число голосів (2.152 гол. і 8 мандатів на всіх 60). Ця перша наша спроба увінчалася безперечним успіхом, хоч наш елемент у Львові, обезпечений в Касі Хорих, може й менше політично вироблений, хоч сотки й тисячі наших людей, головно служниць, донині не вписані своїми службодавцями до Каси Хорих і тимсамим не мали права голосування.

Цей перший наш виступ при виборах до Каси Хорих виявив щераз наглядно, що українське населення не хоче йти в нічиїм хвості, що воно хоче бути і в Касі Хорих самостійним, співрішаючим чинником. Ті наші одиниці, що виломилися з одноцілого українського фронту і дістали мандати з інших, неукраїнських, ліст, є тільки сумним доказом на те, що в нас ще не перевелися мамелюки й дезертири. Але одночасно саме ті нечисленні одиниці є промовистим доказом на те, що наш загал думає інакше, що українське населення може у всякій потребі рахувати тільки на себе та що національні й соціяльні інтереси українських обезпечених в Касі Хорих може гідно заступати тільки представництво українське.

Про моральне значіння самостійного виступу українців при виборах до Каси Хорих після нашого безсумнівного успіху не треба й говорити. Це ясне кожному з нас. Думаємо, що за добрим і повчаючим приміром Львова піде при теперішніх виборах до провінціональних Кас Хорих ціла наша провінція.

Актуалізація української проблеми.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 17. листопада 1928.

Процес актуалізації української проблеми йде ріжними шляхами і на ріжних полях. Започаткований він був автоматично вибухом російської революції, який зруйнував московський централістичний адміністративний апарат та започаткував нову еру у житті всіх народів кол. російської імперії. Розвиток пізніших подій надав українській проблемі двоякий характер: з приєднанням частин етнографічної української території із українським населенням до чужонаціональних держав (бож і Союз Соц. Рад. Республик це по суті російська держава), українська проблема стала **внутрішнім** питанням отих держав; з другого боку могутній здвиг українського національного руху на Наддніпрянській Україні і в звязку з ним перспектива розфедерування СРСР, внутрішньо-політичні відносини в Польщі та пошуканки за новою рівновагою сил у післявоєнній Европі, щораз ближче посувають українську проблему в орбіту **міжнародніх** проблем. І тому ціль актуалізації української проблеми теж двояка: 1) **внутрі** поодиноких держав доказати владі наглядно, що українська проблема є якнайпекучішою та вимагаючою негайної розвязки і 2) переконати **закордонний** політичний світ, що українська проблема є питанням величезного **міжнародного** значіння. Внутрішньо- і закордонно-політичне значіння української проблеми тісно з собою звязане ще тому, що доля всіх чотирьох держав, які володіють нині частинами української етнографічної території, у більшій або меншій мірі залежить від упорядкування відносин на **Сході Европи** і тому українська проблема **мусить** грати (таку чи іншу) ролю у закордонній політиці тих держав. Знаємо, що коли нпр. закордонно-політ. інтерес Румунії (перешкаджати усамостійненню Наддніпрянської України) іде рівнобіжно з внутрішньою політикою (винародовлення), далекі цілі закорд. політики Польщі і практична її внутрішня нац. політика стоять у яскравій дисгармонії.

Розвязка української проблеми: однаково у нутрі згаданих держав, як теж в її цілости, прийде (чи бодай буде започаткована) тоді, коли актуальність української проблеми стане ясною: урядовим і міжнародним чинникам. Покищо українська проблема є або легковажена, або недоцінювана. Тому єдиною і найголовнішою ціллю усіх українських національно-політичних чинників є **праця над актуалізацією української проблеми.**

Очевидно: українську проблему актуалізує **український нарід** у найширшому цього слова розумінню, актуалізують маси, тим могутніше, чим яскравіше кристалізуються у [illegible] нашо. Тому першим, **основним і найважнішим чинником у процесі** актуалізації української проблеми — це **розбудова національного життя** на всіх його ділянках; при чому анахронічною помилкою думати, що добування політичних прав стоїть перед добуванням цінностей **економічних і культурних.** З уваги на те наш політичний провід правильно поставив тезу, що найбільше уваги треба присвячувати **внутрішній організації краю,** не стільки маючи під цим на увазі організацію суто партійну, скільки організацію економічної і культурної праці. Ясна річ, що в нинішніх умовинах ця праця може вестися виключно власними силами і тому гасло **„віри на власні сили"** є гаслом не „від свята" і для гарного згуку, а **реально-політичною девізою.** Тільки маючи за собою міліонові народні маси і спираючися на фактичних даних розвитку національних сил, політичний провід **може назовні** вести боротьбу за актуалізацію української проблеми.

Діяльність Українського Клюбу на соймовій арені, однаково як виступи його членів назовні, на зібраннях міжнародного характеру, це один безперервний ланцюх актів, доконуваних в імя гасла актуалізації української проблеми! Ця діяльність полягає на принципі, щоби ніколи не затопити значіння української проблеми у морі **дрібних** справ; навпаки: всі справи буденного дня — аграрні, економічні, шкільні, політичні — кожна з них зокрема і всі вони разом мусять лише підкреслювати **значіння української справи,** легковаженої, спиханої на задній плян, трактованої як екзотика або як „малюм нецессаріюм". Нема, здається, нині одного політика в Польщі, який не твердив би, що „українська справа ще не дозріла"! Тому нині не є ведена у Польщі **ніяка** національна політика, — живеться лише традиційними залишками тез, поставлених передвоєнними ендецькими вожаками. Чуємо: „влада маршалка Пілсудського тріває щойно два роки, це дуже короткий термін, — спершу була стабілізація валюти, тепер маємо ревізію конституції і всякі устроєві клопоти, — на національну проблему ще не прийшов час!" За ревізією конституції прийде якась господарська кріза та якісь переговори з німцями, СРСР чи Литвою, якийсь новий конфлікт зі соймом — і національна проблема в Польщі буде далі „ждати".

Однак вона не жде! Вона виринає при кожній нагоді, сподівано й несподівано, і завжди, при кожній нагоді бє по лобі тих, які все ще не вірять в її істнування. Це чудово відчувалося підчас останніх днів сойму, які були заповнені львівськими подіями. Слухаючи українських промовців і потім промови таких [illegible] псевдо-лібералів як п. Левенгерц чи лицарів утопії як п. Стронський, почувалася **повага хвилини.** Чи багато польських послів і польських міністрів здавало собі в цей мент справу, що переживаємо історичні часи, — це друга річ. Чим їх менше — тим для них і їх батьківщини гірше. Та з одного повинні би таки здати собі справу: процес актуалізації української проблеми посувається вперед, а що ніщо його спинити не може, вказують на це приклади з останніх тижнів: іде стихійно, підштовхуваний іноколи цілком ворожими йому силами, а спроби зупинити його — знову таки тільки його приспішують! Тому час було би покінчити бодай із тими **легендами,** які є тільки підтримуванням **самообману.**

Про ці легенди — кілька слів завтра.

І. Кедрин.

Справа „Народнього Дому".

Нарада „русских", заініціована комісарем Бачинським.

Дня 15. листопада н. р. відбулася в салі „Народнього Дому" у Львові, заініціована теперішним правительственним комісарем М. Бачинським, нарада „руських" членів Інституту „Народний Дім", в справі реактивування прав того Інституту та в справі відновлення нормальної його діяльности. В нараді мало взяти участь коло 60 членів.

Нараду відкрив М. Бачинський і виголосив реферат, у якому інформував присутних про свої заходи в справі реактивування діяльности Інституту. В часі реферату відчитав він і копію внесення Українського Клюбу в соймі у справі Народнього Дому. Учасники наради приняли такі зимові постанови:

1) „Ми члени руского Інституту „Народний Дім" у Львові, зібрані дня 15. листопада у Львові, заявляємо, що — виконуючи всякі повинности як громадяни Річипосполитої Польської — відчуваємо глибокий жаль і обурення з причини незадоволення урядом наших найпримітивніших домагань, і рівночасно домагаємося, щоби уряд негайно рішив остаточно справу „Народнього Дому" у Львові, а зокрема полагодив рекурс куратора, д-ра Казимира Чернiка з 1917 р. і привернув передвоєнні правні відносини Інституту".

2) „Ми члени руского Інституту „Народний Дім" у Львові заявляємо, що тримаємося традиції наших батьків і діяльність руского Інституту „Нар. Дім" у Львові розуміємо так, як її означено в статуті того Т-ва, — а саме, що Інститут має бути огнищем культурно-освітної діяльности серед руского населення".

3) „Ми члени руского Інституту „Народний Дім" у Львові заявляємо, **що не солідаризуємося з ворожими супроти держави виступами тої части населення, яка, вирікшися своєї історичної назви рускої, приняла назву „українців" і що не будемо з нею в будучности входити в ніякі звязки".**

4) **„Протестуємо проти всяких заходів у напрямі зміни історичної назви нашого народу, а зокрема проти накидування нашому народови назви „український".**

Тих постанов [illegible] „старорусини" [illegible] „русских" [illegible]

ровити її актуальність не тільки на парламентарній арені, але й у цілому краю. Час уже пробити кінець помсагедержавству та впоратись з претенсіями купки самозванчих одиниць, що іменують себе „руськими" і намагаються шарпати в надолі узурпацією до всецілого опанування і виключного користування величезним народнім майном, яке належить до загально-народньої фундації „Народний Дім".

Сім мілінонів українців у Польщі мусять дати для „Просвіти" в ювилейному її році сім мілінонів членів. Викладна лише два золоті.

Після львівських подій.

РЕВІЗІЇ Й АРЕШТУВАННЯ.

Рогатинщина.

Дня 1-го листопада п. р. перевела місцева поліція ревізію в Повітовім Союзі Кооператив у Рогатині, однаке без ніякого висліду. Та на цьому не скінчилося, бо дня 9-го листопада перевела поліція ревізію ще раз в Пов. Союзі Кооператив, шукаючи за зброєю й амуніцією, як також за пильниками і ножицями, якими невідомі люди мали поперерізувати телеграфічні получення в кількох місцевостях нашого повіту. Опріч того відбулася ревізія в бурсах тутешньої гімназії, в філії „Просвіти", у ревізора П. С. К. п. С. Хомина, в селі Черчу у Михайла Стецька, в селі Зятрю в Андрія Кушка й Івана Гуньовського, як також в богатьох кооперативах, читальнях та „Лугах". Хвилево арештовано п. Пирога з Рогатині, якого допитувано, чи це не він повбивав шиби місцевому старості напередодні свята 10-ліття Польщі.

Коломийщина.

Дня 9-го листопада п. р. переведено ревізію в управителя школи в Коршеві Дмитра Горбачевського, в управителя магазину „Сільського Господаря" Степана Іваницького, у члена читальні Андрія Марусяка, в молочарні та крамниці кооперативи й у всіх її службовиків. Шукано за зброєю. В будинку читальні дуже точно переглянено канцелярію кооперативи і читальняну бібліотеку. Переведено також дуже точну ревізію у місцевого пароха о. Василя Калуцького і в управителя „Рідної Школи" Кольцьковського. — В сусіднім селі Ліски переведено ревізію у п. Цюпка, в якого сконфісковано два театральні пістолі; крім того була ревізія у трьох членів управи кооперативи та в голови читальні в Лісках. — В селі Черемхові переведено ревізію у голови місцевої читальні.

Тернопільщина.

Дня 1. листопада п. р. арештовано в Тернополі трьох учнів тутешньої української державної гімназії: Івана Багрія, уч. 7-ої кл., Василя Пастушенка, уч. 7-ої кл. і Павла Багрія, уч. 6-ої кл. — всіх родом з Шилів, пов. Збараж, під замітом злочину головної зради, якого допустились в цей спосіб, що мали у себе дома примірник „Сурми" і першолистопадову відозву У. О. В., які того дня хтось їм підкинув під хату. Всі сидять досі в тернопільській тюрмі. — Дня 13. п. м. арештовано в Микулинцях дві сімнацятьлітні міщанські дівчини: Ольгу Грещук і Юлію Сиротюк та сторожа читальні „Просвіти" Петра Кобилянського під замітом, що нібито вони здирали польські наліпки 11. п. м. і написали дітвацьку лайку проти поляків на свистку паперу. І вони всі сидять також в тернопільській тюрмі. — Вчінци перед кількома днями арештувала тернопільська політична поліція трьох молодих українців з Тернополя без означеного заняття: Володимира Сорову, Цетвара і Західного під замітом, що займалися шпіонажею в користь більшовиків. І тих рівнож запроторено до тернопільської слідчої вязниці.

Калущина.

Дня 9-го п. м. перевів постерунок поліції з Новиці ревізію в церкві села Бережниці Шлях., прилученій до сусідньої парохії села Угринів Старий. Не повідомляючи пароха, поліцаї, забравши від дяка ключі, ввійшли до церкви та шукаючи скрізь за амуніцією і зброєю, не поминули і вівтаря... Було би вказано, щоб наша соймова репрезентація заопікувалася цею справою та зажадала у компетентних чинників її вияснення, а зокрема потягнення до відповідальности команданта постерунку в Новиці в особі Кваєра, який за цей поступок відповідає. Дальше перевела поліція ревізію в місцевій кооперативі, в читальні (де розбили самовільно шафку бібліотеки) та у справника кооперативи п. Мельничука Степана, перевертаючи все горі дном. Найінтенсивніша ревізія відбулась у пароха Угринова Старого о. Бендери, в кооперативі, читальні, „Лузі" та в деяких членів „Лугу" (Небилович, Оленюка й інших). Шукали за летючками, муніцією і „Сурмою". Очевидно, ніде нічого не знайдено. — З цілої околиці Калущини день в день напливають щораз нові вісти про подібні ревізії. І так: Дня 9-го п. м. перевела поліція ревізії: в управителя школи в Петранці п. Дякова, у Верхній в кооперативі, читальні, справника кооперативи Филиповича Дмитра, книговодця Гнатова Василя та Олекси Хомяка (тут подерли образ Божої Матері, шукаючи за „Сурмою"), в Сівці Кал. в читальні, кооперативі, в Миколи Гудзоватого (голови „Лугу"), Мельника Данила (голови читальні) та Гудзоватого Івана. Всюди поліція кликала: „Складайте зброю", а коли її не було, старалася її віднайти і перевертала все горі ногами, одначе, розуміється, безуспішно.

Калушанин.

•

Справлення помилки.

У вчорашнім числі „Діла" під заміткою „Ревізії на провінції" випав підзаголовок: **„Делятинщина"**.

ВІДГУК ЗА КОРДОНОМ.

Українська кольонія м. Омекур і околиці у **Франції**, дізнавшись про події, що мали місце у Львові 1. листопада і в найближчих днях, висловлює свое горяче спочуття многострадальним братам, що так важко потерпіли і терплять від (решту з цензурних причин пропускаємо). — **Омекур**, 15. листопада 1928. — **Підписи.**

З приводу листопадових подій у Львові українське культ.-спортове товариство **„Роксолянія" в Чернівцях** висказує глибоке спочуття братам у Галичині і накладає на своїх членів однотижневу жалобу. Такі самі постанови ухвалило культур.-спортове т-во **„Буковина" в Букарешті.**

„Жіноча Громада" в Чернівцях вислала на руки Союзу Українок у Львові лист, в якому висказує „многострадальній Галицькій Землі свою глибоку пошану і щире співчуття з приводу відомих сумних подій".

По широкому світі.

Англія відступила Норвегії острів Бувет на півн. Ледянім Океані.

Випуск болгарської стабілізаційної пожички призначений на найближчий тиждень.

На болгарськім кордоні вбили прихильники Протогерова воєводу Наподева.

По всій Мадярщині маніфестували за ревізію мирового договору в Тріяноні, що кривдить мадярів.

Америк. сенатор Бораг заявив, що він використає свій вплив у сенаті, щоби добитись ратифікації пакту Кельоґа.

Новий політичний процес.

Розправа проти Платона Полотнюка й Івана Сенева.

В год. 9.40 рано розпочався вчора (20. п. м.) політичний процес проти обвинувачених у співучасти в убистві Гука — Полотнюка Платона і Сенева Івана. На салі богато людей, переважно українців. Розправі проводить ст. радн. Ангельський, як вотанти засідають радн. Антонович і Згуральський. Обвинувачує прок. Ґертлер. Боронять обв. Полотнюка адв. д-р Шухевич, обв. Сенева — адв. д-р В. Старосольський.

Зізнання обв. Полотнюка.

Після відчитання акту обвинувачення виведено обв. Сенева з салі. Лишається сам Полотнюк. На запит предсідника заявляє обв. Полотнюк, що до ніякої вини не почувається. Опісля оповідає, що до гімназії ходив у Товмачі, а від III. кл. в Станиславові. З осьмої гімн. кл. виступив, бо захорував — думав учитися приватно.

Саме тоді станиславівська поліція робила в його товаришів, учеників, труси та переводила арештування за саботажі (перерізування телеграфічних дротів). Тому обвинувачений поїхав на село до родини, відтак до Тчева на Поморю, бо хотів записатись до маринарки. На запит д-ра Шухевича відповідає, що мав вільну карту, режі і їздив кожного року над море зі своїми товаришами, між якими були також поляки.

Відтак вернув на село, а 7. або 8-го листопада 1927 приїхав до Львова, щоб приготовлятись тут до матури. В Академічнім Домі стрінувся з товаришем Салевичем і хвилево замешкав з ним і іншими при вул. Павлінів ч. 18. Тут по-перше пізнав Михайла Гука, якого українська публична опінія уважала провокатором і конфідентом поліції. Разом з обвинуваченим мешкали студенти університету брати Салевичі, Гуменюк, Степаняк і Гук. На питання радн. Ангельського, що обв. робив, каже, що ходив на університет по „поміч" для товаришів і читав книжки та вчився до матури. На питання д-ра Шухевича каже, що його брат, студ. університету, передав йому гроші на оплату чесного за тов. Євчука.

На питання предсідника, як то було в ночі з 19. на 20. листопада, обв. відповідає, що вернув коло 7. год. вечером до хати і тут застав картку від брата, щоб відвідав хору тітку в шпиталі. Обвинувачений вийшов до міста і вернув додому

ЕВГ. ОНАЦЬКИЙ.

Традиція і поступ у Неаполі.

Я спитав мою гарну господиню, чим власне відзначається Неаполь від інших міст Італії.

Вона, посипаючи білі довгі спагетті порошком парменського сиру, відповіла, посміхаючись:

— Просторінню і кількістю населення.

— І тільки?

— Везувієм і морем... Але ні, моря подостатком і в інших містах... Я-ж вам писала, що ви спізнятесь. Все характерне зникає з Неаполю кожного року, і тепер мабуть таки все еже і зникло.

Я сидів, трохи збентежений.

— Міс Аллен занадто песимістична, — вступив в розмову мій сусід, італієць з молодим енергійним лицем, — дещо характерного залишилося ще в Неаполю, теж, що зникло, не варте навіть і жалю.

— Ви гадаєте?... Значить, вам не шкода того Неаполю, що колись весь співав, починаючи від Марджеліни аж до св. Мартина. Не шкода того Неаполю, що безжурно проводив свої дні в „дольче фар ніенте", вигріваючись на сонці, що чарував око своїми мальовничими кутками, з низкою кольорової білизни, розвішаної на мотузках, простягнутих між будинками, з купами напівподигченої, а то й цілком голої, бронзової від сонця дітвори, з цими коровами і козами, яких водили по вулицях і, при першій вашій просьбі, тут-же і доїли, обділяючи вас теплим молоком... Не шкода вам за цим усім?

— Ні, не шкода, — відповів той. — Співи і тепер можете почути, тільки вже не в устах безголосого або крикливого, галасливого гольтіпаки, що і не вміє і не може співати, і не на вулицях, а в устах професіоналів, в спеціяльних на те призначених помешканнях...

— Цивілізація... — вихопився сарказм.

— Так, цивілізація!... А вам всеб хотілося, щоб ми були для вас якимись голими, мальовничими дикунами!... Щоб ми жили в якихось темних, вогких помешканнях, куди і сонце не заглядає, і де не так давно ще разом з людьми товкалися ці ваші улюблені корови і кози, залишаючи свої сліди... Пробачте... Ні, я безконечно радий, що кінчається цей сором, що ваші земляки не будуть більше спинятися коло остерій, слідкуючи з захопленням, як наш народ їсть макарони пальцями і вивісує своїх дітей на порозі домів, або й просто на вулиці...

Це все скінчилося... І бодай ніколи не верталося! Аже багато дечого і залишилося. От наприклад свято Піедігротті, коли вже не напівписьменні рибалки, а справжні освічені музики беруть участь у композиції і конкурсі пісень...

— Ну, розуміється! і замісць типової неаполітанської, народньої пісні, що чарувала цілий світ, створюють цілі потоки нових муринських фокстротів, дарма, що на неаполітанському діялекті...

— А щож такого!... Весь світ тепер під фокстротами, чомуж нам триматися іншого?

— А тому, що ви втрачаєте-ж своє, істотне, своє найбільш характерне, народне, калічите душу народню...

— Метаморфози психіки!... Для душі ми відкриваємо нові школи, віддаємо для них прегарні будинки... Вводимо знову навчання релігії... Підтримуємо народні свята, як от св. Януарія. Ви-ж знаєте, цього року, вперше ще, за часи італійського уряду, урядові інституції, як от Музей, сього дня були зачинені.

— Страшний поступ!

— Я не кажу — поступ, але-ж виказую, що не все характерне зникло.

— Вибачте, сказав я, скориставшись моментом, коли мій сусід приправляв дуже щедро салату оливковим маслом, — а щож власне характерного в святі Януарія?

— Св. Януарій — це патрон Неаполю. Епископ, котрий постраждав за християнську віру в Поццуольському амфітеатрі. Перше його кинули диким звірям, але ті його не торкнулися. Тоді йому відрубали голову, і от тричі на рік його кров, що залишилася на камені в Поццуолі — переховується там в церкві — а також зібрана вірними в пляшку, що переховується в Неаполітанському Соборі, з висохлого порошку перетворюється в рідину. В усі дні, особливо-ж 19. вересня, народ збірається в церкву, відбувається Служба Божа, священик виносить дорогоцінну закриту шкляну посудину, і почнає перевертати її на всі боки, закликаючи святого „виявити чудо". Народ приймає найживішу участь і вигукує на адресу святого ріжні молитви і закляття, щоби він „виявив чудо", — особливож велику участь приймають так звані „родичі св. Януарія", які ведуть ніби походження від його родини. Коли святий починає чомусь баритися і кров не перетворюється в рідину — що віщує ніби злий урожай, — то сі родичі св. Януарія, після всіх молитов починають не рідко і лаяти його.

— Не скажу, щоб се дуже підходило до церкви!

— Певно, алеж що поробиш... Наш народ занадто сильно відчуває. Відніміть у нього свято св. Януарія, і його душа дійсно збідніє.

— А я думаю, що це лише забобони. До речі і сама церква не вважає віру в чудо св. Януарія догматичною, і коли я вам тут скажу, що зовсім не вірю в це чудо, яке певно залежить від якогось особливого складу порошку, що, під впливом духоти і нагрітого натовпом повітря, перетворюється в рідину, — то не роблю жадного гріха проти віри, і навіть проти католицтва. Тільки мене вражає, що в католицтві є ніби кілька градацій віри, і можна вірити в одне, і не вірити в друге. Я цього року теж була на святі св. Януарія, і досить таки витерпіла в натовпі, в котрому не можна було і поруxнутися. Ці фанатичні червоні лиця... ці постійні вигуки... ця безумовна сильна віра... Це впливає!... Потім цей грім оплесків, коли кров св. Януарія нарешті розрідн-

до 8. год., а напившися чаю, заснув. Раннім ранком почув кілька стрілів, які віддали невідомі люди до сплячого М. Гука. Обвинувачений зірвався першим з просоння, вхопив мешти та убрання на руки і вибіг за втікаючими. В сінях взувся і побіг на недалекий Кайзервальд, де наділ на себе убрання. Поліція дійсно ствердила на цім місці сліди.

Відтак, перестрашений стрілами, пішов поволи на політехніку, а не вертався домів тому, бо думав, що поліція шукає за ним за давні саботажі. На політехніці стрінув знайомого тов. Карпинця, а відтак сів на потяг і виїхав зі Львова до Станиславова. В Станиславові довідався з преси, що Гука сильно ранили і що він з того пізніше помер.

До січня перебував на селі, потім вернув до Львова, щоб дальше вчитися до матури. Замешкав у п-і Палажій, кревнячки Ів. Сенева, відтак у п-і Кульчицької. Дня 29. березня арештувала його поліція на розі вул. Ісаковича.

Характеристична річ, що підчас ставлення питань Полотнюкові д-ром Шухевичем прийшло двічи до гострої перепалки між оборонцем і предсідником.

Зізнання обв. Сенева.

Після перерви починається розправа з переслуханням обв. Сенева. На запит предсідника заявляє, що до вини не почувається. Обв. Полотнюка не переховував. З розмови з ним переконався, що Полотнюк невинний, а на поліцію він не доніс би навіть тоді, якби знав дійсно, що Полотнюк був причасний до убивства, бо уважає це донощицтвом і нелжентельменством.

Обв. Полотнюка знає з політехніки. Від нього довідався, що він не має помешкання і запропонував йому замешкати в своєї кревної, пані Палажій, яка виїхала на вакаційні ферії з дочкою на село, тому, що Сенів зобовязався стерегти її помешкання. По приїзді п-і Палажій Полотнюк спав ще кілька ночей з Сеневим у її хаті, а відтак перенісся до п-і Кульчицької. На питання прок. Гіртлера обв. Сенів відповідає, що „Сурми" не читає, а про вбивство Гука довідався з преси.

Відтак зізнають покликані свідки.

Зізнання свідків.

Свідок **П. Палажій**, 65-літня, гр.-кат., заприсяжена, зізнає, що по повороті зі світ до Львова застала в своїй хаті незнайомого студента, який представився їй як Островський. Ще кілька ночей спав він зі Сеневим, братом її зятя, а відтак він її помітно перенісся до п-і Кульчицької.

Свідок **І. Гуменюк, 30-літ., жонатий**, студент фільос., заприсяжений, зізнає, що за мешкання при вул. Палліїв 18 ніхто з них нічого не платив. Критичного дня він виїхав в 10. год. рано на село, бо захорувала його жінка. По відомій події поліція його арештувала, але небавком пустила. На питання предсідника каже, що є ще вхід до хати з пивниці, куди можна дістатися просто зі двора, бо брами ніколи не замикано.

Свідок **Василь Салевич**, грек.-кат., кооператор, літ 26, заприсяжений, зізнає, що мешкав з Гуком, якого уважали провокатором. Пригадує собі, що критичного дня хтось приходив з якимсь інтересом до Полотнюка, який мав відвідати хору тітку. Хто вертав останній цього вечора до хати, не знає. По стрілах пробудився і зараз засвічено світло, але Полотнюка не запримітив уже в хаті. В хаті папрки на долівці не було, а на дворі її не запримітив.

Свідок **Антоні Малевський**, поліц. агент, заприсяжений, зізнає, в який спосіб арештував обв. Полотнюка. При арештованім найшов залізничу легітимацію (батько обвинуваченого є кондуктором) і револьверову патрону з таким написом: „Присвячую собі в тяжкому положенню. 2. III. 1928".

Продовження розправи в пятницю, дня 23. ц. м.

Громадяни! Памятайте, що скріпленням основ „Просвіти" скріплюємо належитий розвиток народнього життя. А зробимо це як члени „Просвіти".

Ріжні вісти.

СОЙМ.

Внесення на видачу пос. Палієва, Ліщинського, Кохана і Хама.

На початку засідання сойму 20. листопада маршалок повідомив, що вплинуло від міністра справедливости внесення з домаганням видачі послів Палієва, Ліщинського і Кохана та пос. Хама (ком.). Після відіслання внесень на видачу згаданих послів до рег. комісії пос. Лось (Піаст) мотивував негайність внесення свого клюбу в справі діяльности Банку Рольного. Мін. зем. реформ Станевич заявився проти негайности внесення, бо принятя могло би викликати враження, що Банк Рольний займається спекуляцією. Негайність внесення відкинено 120 гол. проти 109. Найближче засідання сойму в пятницю 23. листопада.

ЛЬВІВСЬКІ ПОДІЇ ПЕРЕД СОЙМОМ.

Адміністраційна комісія під проводом Полякевича приділила ряд рефератів м. і. внесення клюбів ББ. і Народового в справі львівських подій пос. Стронському (ББ), **а два внесення українські в тій самій справі пос. Целевичеві**. Пос. Прагер (ППС) інтерпелював, у якій фазі є внесення, що домагається вибору надзв. комісії для розгляду вноб. надужить. Предс. Полякевич пояснив, що референт згаданого внесення мав доручити матеріяли урядові, щоби дістати пояснення в 14-деннім речинці. Замкнення попередньої сесії приневолило пос. Путека заняти форм. становище, що підчас перерви не може комунікуватися з урядом, тож відложив справу до теперішньої сесії. Пос. Путека уповажнено видрукувати інформаційний звіт і переслати урядові. Потім комісія постановить, чи можна вибрати надзв. комісію чи ні.

ЗАЯВА ПОС. ХРУЦЬКОГО.

На соймовій бюджетовій комісії дня 21. листопада пос. **Хруцький** заявив: Ми українці мусимо мати цю прикру сатисфакцію, що польські посли, які обговорюють теперішнє бюджетове положення, повторюють багато того, що ми вже говорили тому кілька літ. Стверджуємо, що розбудова адміністрації поступає рівночасно із занепадом госп. життя. А що госп. рік є тепер багато гірший, як мин. літ, грозить поважна кріза. Домагаємося рівномірного трактування всіх суси. верств. Коли польському населенню недобре ведеться, то положення українських податників багато гірше, бо вони живуть на землях, сильно знищених війною.

По останніх львівських подіях маємо нові обяви того, що в життю називають екстермінацією. Поліція переводить ревізії в українських кооперативах, думаючи, що ці інституції ведуть підпержавну політику. Що правда підчас тих ревізій не найшли нічого, але деяким чинникам здається, що роблення такого руху є корисне. Метою тих ревізій є впливати на поляків головно за посередництвом народ. молоді (яка теж, здається, успішно впливає на уряд), щоби вони не купували масла в Маслосоюзі. Випадок, який подаю, зовсім новий. Зрештою в тих справах українське населення справедливо думає, що навіть не варто говорити. Бо українці вважають папуючий настрій дуже корисним для себе. Та питання чи цей настрій є рівночасно корисний для польського уряду.

НОВИЙ УРЯД. ВІЦЕКОМІСАР МІСТА ЛЬВОВА.

Наслідником проф. Матакевича на становищі першого заступника урядового комісаря м. Львова буде іменований проф. львівської політехніки Обмінський.

ДЕЛЕҐАЦІЇ ЛІҐИ НАЦІЙ У ВАРШАВІ.

Дня 20. листопада приїхали до Варшави Ерік Дрюмонд, ген. секретар Ліги Націй та Сіґіцура (японець) директор політичної секції при секретаріяті Ліги Націй. Мін. Залеський з нагоди їх побуту у Варшаві видав раут у середу 21. листопада.

ЗМІНИ НА ДИПЛЬОМАТИЧНИХ НІМ. СТАНОВИЩАХ.

Дотеперішній нім. посол у Варшаві Раушер буде іменований віцеміністром закордонних справ, дотеперішній віцеміністр Шуберт обійме становище нім. амбасадора у Москві. Радник нім. амбасади в Парижі фон Ріт буде німецьким послом у Варшаві.

ТРОЦЬКИЙ ВЕРТАЄ ІЗ ЗАСЛАННЯ?

„Руспрес" повідомляє з Москви, що помилування визначних троцкістів, Варгіна, Татарова, Наумова й ін. в більшовицьких політ. колах приняли як заповідь недалекого повороту Троцького зі заслання та його порозуміння зі Сталіном. Є чутки, що Троцький вже виїхав і є в дорозі до Москви.

ПОМЕР СУДЕРМАН.

Дня 21. листопада помер у Берліні нім. письменник-драматург Судерман у 71 р. життя.

НОВИНКИ

— Почтові складанки розсилаємо з нинішнім числом та просимо Вп. передплатників [illegible] відповідати передплату, щоб [illegible] не були [illegible] у висилці часопису. Передплату просимо висилати безпосередно до Адміністрації, яка на місяць грудень 1928 р. виносить 4.50 зол.

— **На покриття шкід** спричинених демонстрантами в Т-ві „Просвіта" зложили: Вп. інж. Васюта, Львів 30 зол., Водяний Тома, Тернопіль 25 зол., Зубрицький Петро, судця, Порохник 2 зол.; греко-кат. уряд пар. в Тулукові 25.80 зол.

— **Городський староста Кльоц про львівські події.** Дня 20. листопада новоіменований львівський городський староста Кльоц приняв на авдієнції кількох журналістів. На питання, який його погляд на останні львівські події, староста відповів: „Мій погляд не може бути інший ніж уряду. Зрештою моя праця піде в напрямі всього та виразного засування суспільности, що регулятором публ. життя є виключно влада, вивінована у відповідні засоби для забезпечення ладу та порядку. На це звертатиму найбільше тим це є моїм завданням. Зрештою однаково зопікуюся всіми верствами суспільности, що стоять на ґрунті державности". На запит, яке його відношення до преси, відповів староста: „Я є одинокий представник політ. влади й у відношенні до преси лише я буду її інформатором. У найближчих днях відбудеться пресова конференція, на якій львівські журналісти могтимуть висловити свої дезидерати".

— **Влом до почтового уряду.** В Мостах Вел. незнані люди вломилися до почт. уряду та вкрали около 12 тис. золотих.

— **Обманець у чернечій рясі.** В Ременові біля Львова поліція арештувала 23-літнього Ігн. Макуха з фаху кравця (род. із Карова, пов. Рава Руська), що переодягнений за черця, збирав по селах датки нібито на „Захоронку Дитятка Ісус", яка в дійсности не істнує.

— **Самовбивство поліцая.** В домі при вул. Личаківській 81 застрілився поліцай Войтасек. Причиною нещасливе кохання.

— **Катастрофи польських літаків.** На варшавськім летунськім майдані приключилися 20. листопада чотири катастрофи. Літак проваджений кап. Дзюбельом розбився зовсім. Капітан згинув на місці, механік Машейовський тяжко ранений. Два інші літаки мусіли осісти з причини мряки, при чому поважно ушкодилися. Пільот одного з них Підвисоцький легше ранений.

— **Трамвазева катастрофа.** На вул. Городецькій трамвайний віз із двома льорами, навантаженими мішками збіжа, наїхав на віз спедиційної фірми Гутмана. Трамвай розбив віз цілком, покалічив коні, а візника Гриньку Самолаза викинув на вулицю, зломив йому ногу та поторк тяжко.

— **Нічні гості** відвідали у Львові знову два склади: на пл. Краківській 1. забрали з крамниці футер на 10.000 зол., а на вул. Кентшинського 34 з транспортового бюра дві скрині з килимами.

— **Бандитизм.** У Кросні застрілив из поаі фабричний робітник Ланґнер свою жінку Вікторію. У Долинянах (Городок) 3-ох озброєних бандитів напало на дім господаря Дениса і ограбило його з... 6 золотих. У Недильній (Дрогобиччина) 23-літній парубок Сосяк застрілив на весіллі Гриця Козака, а ранив Г. Лазаревича і Г. Коваля.

— **Не наліпки, а ілюмінація.** У ч. 256 нашого часопису в рубриці „На покриття шкід" зайшла така помилка: п. Григорій Марет взивав п. інж. Я. Гузара і дир. А. Стебновського, щоби вони зложили на „Рідну Школу" і „Просвіту" у Львові бодай ту саму квоту, яку вони витратили на ілюмінацію вікон у своїх помешканнях дня 10. листопада, а не на віконні наліпки.

— **Ріжні вістки.** У Гельсінгфорсі помер адмірал Старк, бувш. командант російської ескадри в Порт-Артурі. — В Італії, в містечку Удіне, на протязі 5 секунд відчули землетрус. — В Амстердамі продали на лицітації картину Ель Греко „Непорочне Зачаття" за 1,800.000 фр., а два портрети Гоі за 1,100.000 фр. — Англ. воздухоплавне товариство організує 17-го грудня свято в память 25-ліття першого воздушного лету, яким заслужились брати Райти в Дайтоні (Огайо). Перший американський летун дарував свій літак льондонському музеєві. — Відомий франц. фабрикант авт Сітроен виїхав до Берліна, щоби осмувати французько-німецько-англійський автомобілевий концерн „Европамобіль" з річною продукцією 300.000 машин. — Вашингтонський університет у Сетлі вислав Гуверові з побажаннями листівку розміром на 8 і 4 стіп. На листівці було 2000 підписів. Почта взяла за пересилку 16 дол. — В америк. стейті Міссурі [illegible] затопила місто Канзас, а з ним... кілька тисяч людей.

— **Священик, що втік з Сибіру.** До Божсела приїхав священик [illegible] Тарабоський, бувш. секретар архиєпископа Цепляка, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] і [illegible] у Римі [illegible] [illegible] Тарабоського [illegible] [illegible] [illegible] Сибір, де він жив 8 літ. [illegible]

лася... Це все відбувалося в Соборі, в каплиці св. Януарія, а в той саме час, саме насупроти в каплиці св. Реституги, йшла регулярна Служба Божа, і там було повно народу, який відносився цілком байдуже до того, що робилося в каплиці св. Януарія... Хоча там відбувалося чудо... Це мене дуже вразило... Це було ніби два ріжні світи.

— Дійсно, як ви зазначили, церква не визнає за „чудом св. Януарія" догматичности, і це свято залишається головно народнім. Неаполітанець має горячу кров, барвисті і пристрастні концепції, і приймає лише ту віру, яка промовляє, палко і пристрасно, його чуттям, головно через зорові враження. Ви ніде, як в Неаполю, не побачите, таких страшних Розпять Христа, з бідним покрученим тілом, з кривавими, до неможливости реалістичними ранами, з страдницьким лицем. Зразок одного такого Розпяття, ви певно бачили і в Соборі, але ще більш страшні і вражаючі ви могли би побачити в маленьких, передмістевих дійсно народніх церквах. Ось бачите, так непомітно, в балачці ми і договорилися вже до чогось характерного для Неаполю...

— Не знаю, що ви тут знаходите характерного... Таке саме, ви знайдете і в Сицилії, і в Апулії, гадаю і в самому Римі, та мабуть і в Еспанії — в усіх південних містах. Ні, для мене Неаполь був характерний, коли він увесь співав; коли по ньому ходили корови і кози; коли чорномазі „скунільці" — як тут зовуть вуличних дітей, обсідали так чужинця, що він не мав іншого ритунку, як тільки кинутися в обійми наслідуючого візника; коли майже всі вулиці були увішані кольоровою білизною, коли якийсь робітник, заробивши 10 лірів зранку, всю решту дня проводив в „дольче фар ніенте", бо він вже, мовляв, заробив собі все, скільки йому було треба і іншого не потрібував, — коли по вулицях носили маленькі театрики маріонеток, зі славно звісною Пульчінелею...

— От за Пульчінелею дійсно шкода, — згодився нарешті італієць. Але на що підтримувати штучно те, що має однаково вмерти?... Пульчінеля більш не відповідає народньому смаку. Чи ви може претендуєте законсервувати народній смак? Народ наш жиє, а жити значить — головне рухатися, діяти, і наш народ рухається, відкидає старе, хватається за нове, може бути в чомусь і помиляється, може бути відкидає щось, за чим шкодуватиме, але — він жиє!... Він не хоче консервуватися в певних традиційних формах, він задихається в них, він рветься до світла, до чистого повітря, він — творить щось нове. Він жиє!

— Оте, нехай жиє життя, — сказала господиня, і встала зі стільця, даючи знати, що обід скінчився.

— Так, нехай жиє життя! Нехай жиє рух! Нехай жиє діяльність! Повірте мені, ми ще далеко не старі, і ми ще створимо собі новий світ...

— І нову імперію.

— І нову імперію!

утік до Владивостока, пройшовши пішки 750 миль, а звідти виїхав у Льондон.

— **Як згинув Мальмгрен.** Слідча комісія призначена в Римі для розгляду обставин, як згинув проф. Мальмгрен, подала до відома такі дані: 30. травня Мальмгрен, Маріяно та Цаппі пішли пішки шукати суходолу. Вони взяли з собою харчів на місяць: 30 кільо мясного порошку, 15 кільо шоколяди, 3 кільо молока, сім-четверть кільо масла, одно покривало, сокиру, три ножі та кілька дрібних предметів. Після 12 днів мандрівки Мальмгрен ослаб; він відморозив праву ногу. У Маріяно руки покрились болячками. Тільки Цаппі почував себе добре. 11-го червня Мальмгрен відмовився йти далі та їсти, коли „клаптики тіла відривались від його ніг". Він сказав: „Скажіть у Швеції, чому я не дійшов". Мальмгрен прохав італійців, щоби вони йшли далі. Всі три поцілували себе та прощались. Цаппі спитав Мальмгрена, якої він віри; цей відповів, що вчені не мають релігії. Толі Цаппі, замочивши пальці в снігу охрестив його. На другий день Цаппі впав у щілину криги і мало-що не потонув. Маріяно цього-же дня осліп і дав себе вести Цаппієму. Двічі він тратив і находив зір; другий раз аж кілька днів після побуту на кораблі „Крассін".

— **Капітали Миколи II.** Загальним був погляд, що цар Микола II. мав великі капітали в англ. банках. „Тимчасовий уряд" у 1917 р. доручив своїм дипльоматичним представникам у Льондоні перевірити рахунок царя в англ. банках, а коли дістав відповідь, що такого рахунку нема, не вірив. Аж коли мати царя Марія Фйодоровна опинилася на чужині без гроша, король Джорж доручив пошукати в усіх банках „конта" царя. Виявилось, що цар мав там усього 95 фунтів. Кажуть, що він вибрав з Англії всі свої гроші після революції 1905 р., щоби дати добрий приклад російській аристократії, яка виймала свої капітали з рос. банків і зберігала їх на чужині.

— **Арештування героя роману.** В італ. місті Кассіно арештували славного злочинця Сільвестро, що 20 літ ховався від поліції і був заочно засуджений на досмертну каторгу. Його змалював Д'Ануцціо під прізвищем Вала в своїй повісти „Може так, а може й ні..." Його історія така: Серпневою ніччю 1907 Сільвестро, селянин, закоханий у молодій Дріяді Ді Сарно, що виходила замуж за багатого землевласника, вдерся в її хату, забив її вистрілом з довгої рушниці, підпалив дім і підчас пожежі, мов божевільний, висліпував тіло коханки. В пожежі згинуло пять осіб. Сільвестро втік. Його засудили на досмертну каторгу. Всі гадали, що він утік до Америки, але він під видуманим прізвищем Гаето Малінія жив недалеко. Кілька літ пізніше він оженився, купив ґрунт і має троє дітей. Тепер на анонімний донос його зловили, після завзятої оборони Сільвестра.

— **Звукові фільми і цензура.** Англійська цензура ставить питання: до якої категорії зачислити звукову фільму — до драми чи кіна? З цим вязане також питання про „патент": хто його має видавати і чи він потрібний? Коли драматичний театр — кажуть одні — вводить підчас вистави оркестру, тоді він мусить мати „дозвіл" на музику. Але — відповідають другі — коли замість оркестри він уживає грамофону або іншого механічного музичного інструменту, тоді йому такого дозволу не треба. Помимо звукові фільми переглядає спеціяльна кінова цензура. Але цензори не мають апаратів, які могли провіряти мовний текст. Крім цього, коли треба змінити текст, треба його посилати назад в Америку, бо досі в Льондоні нема відповідного приладдя. „Вирізати" частину звукової фільми багато важче, ніж звичайної. Зате англійці найшли вже спосіб викреслювати з тексту лайку, з якою цензура вповні немилосердно.

— **Що читають французи?** Один із паризьких часописів розписав анкету в міських бібліотеках на тему: Що у вас читають? Виявилось, що від часу війни в цій ділянці змінилось багато. Раніше вичитували класиків і модні сучасні повісти. Тепер повісти стали для загалу за довгі і читачі розхапують тижневики та місячники, головно з ілюстраціями. Це пояснюється головно поширенням радія, яке заступає людям у хаті театр і концерти. На поважну довшу лектуру нема часу, тому повісти читають по кавалочку в часописних фейлетонах. Та вже й деякі часописи завважують, що тижневики, двохтижневики і місячники відбирають їм читачів.

— **Ювилят.** Золоту медалю дістав від торговельних палат двох міст англійський капітан Уіліям Блек, що вернувся зі своєї 656-ої морської подорожі. Двічі за час своєї карієри він топився в морі і двічі його добували з води рибальські лодки. Раз грім мало його не вбив посеред океану, а в 1918 р. коли він командував вантажним пароплавом „Елліс Крег" він видержав бій з німецьким воєнним кораблем і щасливо доїхав до англійської пристані.

З „Рідної Школи".

КОМУНІКАТ.

„Рідна Школа" потребує солідних організаторів-інкасентів! — Зголошуйтеся!

Чимраз частіше звертаються до нас повітові Кружки „Рідної Школи" з проханням прислати чи припоручити їм досвідних, оборотних і солідних та відданих рідно-шкільним справам організаторів-інкасентів для ведення організації місцевих Кружків „Рідної Школи" і фондів на потреби Товариства, приєднування членів, організування освітно-виховної праці на місцях, виголошування викладів і відчитів і т. п. за відсотковою винагородою.

Ті, що компетують на таке заняття, зволять прислати негайно а найдалі до **15. грудня 1928 р.** до Головної Управи „Рідної Школи" у Львові, Ринок ч. 10. 1) Зголошення, в якому треба подати: а) імя і назвисько, б) дата і місце уродження, в) теперішня точна адреса, г) звання і освіта. 2) Хто вміє вести хор чи влаштовувати театральні вистави, зазначить це зокрема, бо деякі Кружки „Рідної Школи" вимагають і такої праці. 3) Перебіг життя компетента, в якому зокрема подати, де досі був занятий і від коли та доки працював там. 4) Добре булоб залучити до зголошення рекомендацію українських установ чи відповідних компетентних осіб або бодай вказати до кого звернутися за інформаціями. Подаватися можуть звільнені учителі чи урядники, студенти, ті що не можуть дістати посад і взагалі всякого роду особи, що мають хист і організаційну практику та потрібну інтелігенцію, не виключаючи селян і робітників.

Висота приходів залежить від місцевих обставин, а головно від меткости, ініціятиви та інтензивности праці самого організатора-інкасента.

Головна Управа „Рідної Школи":
Ілля Кокорудз, голова. **Теодор Мартинець,** секретар.

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер 22-го, г. 7·30 веч. „Дами і гусари".

Пятниця 23-го, г. 7·30 веч. „Таємнича дама", оперетка.

Кіна.

„Аполльо": „Кохання та сльози Шопена".

„Лев": „Жінка на шовковій дорозі".

„Оаза": „Коли весна життя проминить".

„Палас": „Гарні ніжки в перемозі".

„Фатаморгана": „Ривієра".

†

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
за душі бл. п.:
о. д-ра Омеляна Огоновського,
професора університету,
і Фалини з Медвецьких Огоновської
як також померших членів
їх родини,
відправить ся
в пятницю дня 23. падолиста 1928 р. о годині пів до девятої рано в церкві Успенія Преч. Діви у Львові.
960 1—1 **РОДИНА.**

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.

Любомль
23/XI Вій.
24/XI День і ніч.
25/XI Ой не ходи Грицю
26/XI Циганка Аза.
27/XI Запорожець за Дунаєм.
28/XI Вихрест.
29/XI Два злодії.
Ковель
30/XI Маруся Богуславка
1/XII Гейша.
2/XII Вій.
3/XII Барон Кіммель.
Камінь-Коширск
4/XII Маруся Богуславка
5/XII Гейша.
6/XII Барон Кіммель. 4—?

НАДЗВИЧАЙНІ

Загальні Збори

Кооперативи „Український Народній Театр ім. І. Тобилевича" в Станиславові

відбудуться дня 4. грудня 1928 р. о год. 4. пополудні (на случай браку приписаного числа членів о год. 5. без огляду на число приявних) в малій салі „Українського Сокола" при вул. 3-го Мая ч. 18.

Дневний порядок:

1) Відчитання протоколу.
2) Резиґнація голови Надзірної Ради.
3) Вибір Голови Надзірної Ради.
4) Доповнення дирекції.
5) Внесення і запити.

Станиславів, дня 20. листопада 1928 р.
959 1—1 **Надзірна Рада.**

Комунікат.

В ч. 8—10. „Службовика" з серпня-жовтня п. р. у вступній статті висловила теперішня „Президія Ради Супруга" до управи „Дністра" два домагання. 1) Негайного приняття до служби бувшого службовика Товариства п. Віктора Завадського, 2) Сатисфакції за випрошення з бюр „Дністра" службовика „Супруга" п. Сергія Волинського, грозячи розпочаттям боротьби проти „Дністра", коли би сі домагання не були сповнені.

Надзірна Рада Товариства взаїмних обезпечень „Дністер" розглядала повисші домагання та провіривши всесторонно перебіг обох справ, приняла одноголосно рішення, що не має ніяких підстав до якої небудь зміни обох дотичних заряджень, бо кождому Товариству прислугує право розвязати зі своїм службовиком службове відношення за додержанням приписаного законом речинця виповідження і за заплаченням йому до того речинця поборів, особливо як що службовик не сповняє належито своїх службових обовязків, а дальше. Дирекція кождого Товариства має не тільки право але й обовязок випросити зі своїх бюр посторонну особу, яка приходить в справах не належачих до обсягу діяльности Товариства і не тільки перешкаджає службовикам Товариства в урядуванню, але навіть їх зневажає кольпортованими летючками.

Роман Сосновський
961 1—1 Президент Тов. „Дністер".

Подільський Союз Кооператив
в Тернополі
оголошує

КОНКУРС

на директора, управителя організаційного відділу. Від кандидата вимагані: вища фахова освіта, добра вимова, знання книго- і діловодства та довша практика при ПСК на самостійнім веденні організаційного відділу. Платня після умови. Подання удокументовані вносити до дня 28. падолиста п. р. до ПСК. Тернопіль, вул. Міцкевича ч. 11.
950 2—3 **Надзірна Рада ПСК.**

43. Звичайні Загальні Збори Уповажнених

„Народної Торговлі", Краєвого Союза Споживчого, кооперативи з відп. уділами у Львові — відбудуться у Львові в дні 45-ліття праці „Народної Торговлі", т. є дня 8. грудня 1928 р. (в суботу) о год. 5-ій після полудня в салі Т-ва „Сокіл" при вул. Руській ч. 20. — з ось яким порядком дня:

1) Відкриття Загальних Зборів Уповажнених (§ 93. стат.).
2) Верифікація протоколу 42-их Загальних Зборів Уповажнених з дня 23/XII. 1927. (§ 94. стат.).
3) Звіт з діяльности і біланс „Народної Торговлі" за адміністраційний рік 1927/28 та розділ чистого зиску (§ 96, уст. 1. і 5. стат.).
4) Звіт Головного Контрольного Комітету (§ 110. стат.) і його внесення в справі уділення абсолюторії Дирекції і Надзірній Раді за адм. рік 1927/28 (§ 112. стат.).
5) Доповняючий вибір членів Надзірної Ради і вибір їх заступників (§ 65, 66 і 96. стат.).
6) Вибір Головного Контрольного Комітету на адміністр. рік 1928/29. (§ 96 і 109. стат.).
7) Зміна статута в §§ 45, 46, 48. і 49. (§ 96, уст. 8. стат.).
8) Означення найвищої суми зобовязань, які Народна Торговля може затягнути (§ 96, уст. 11. стат.) і означення найвищої межі кредиту, який може Народна Торговля уділити членови свому (§ 96, уст. 12. стат.).
9) Означення висоти презенційної марки для членів Надзірної Ради і винагороди для членів Головного Контрольного Комітету (§ 96, уст. 2. стат.).
10) Внесення членів (§ 92, уст. 2. стат.) і запити (§ 92, уст. 4. стат.).

Затверджені річні звідомлення, рахунки і біланс за адм. рік 1927/28, виложені є до перегляду Вп. Членам в домівці Народної Торговлі у Львові, Ринок ч. 36/I. в годинах урядових центрального бюра від слідуючого дня від отсього оповіщення аж до останнього дня перед Загальними Зборами. (§ 89. і 142. стат.)

Загальні Збори Уповажнених осягають правосильний комплет, як на них явиться половина осіб, які входять в склад Загальних Зборів Уповажнених. Коли мимо цеї пригадки не явиться до 1 години після часу, означеного на Загальні Збори Уповажнених достаточне число уповажнених до участи — кожне число присутних становитиме правосильний комплет Уповажнених (§ 104 стат.).

За Надзірну Раду „Народної Торговлі" Краєвого Союза Споживчого:

У Львові, дня 15. листопада 1928.

Д-р Степан Федак, Президент. 956 1-1 **Інж. Юліян Мудрак,** Секретар Ради.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.